

Sygn. akt V Ga 663/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: Zbigniew Chmielewski, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w P.

o wyłączenie z masy upadłości

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w O.z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt V GUo 12/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Zbigniew Chmielewski Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 663/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2019 roku, V GUo 12/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko Syndykowi Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w P. o wyłączenie części majątku z masy upadłości oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż powód nie przedstawił żadnej dokumentacji wskazującej, że przedmiot leasingu (wózek widłowy) znajduje się w majątku upadłego (i jest nadal w jego posiadaniu). Ponadto syndyk upadłości wskazał, że w majątku upadłego nie znalazł się konkretnie wózek będący przedmiotem leasingu. Co więcej syndyk przedstawił informację, iż na podstawie umowy z dnia 24 marca 2017 roku przedsiębiorstwo zostało sprzedane.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 k.p.c.,
2. art. 62 p.u.,
3. art. 6 k.c.,

Na podstawie powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego powództwa poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Środek odwoławczy wniesiony przez powoda w swojej istocie sprowadzał się do bezpodstawnej polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego dokonanymi w sprawie oraz oceną prawną tych ustaleń. W pierwszej kolejności wskazać należy, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowane zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że ich skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący wskazanym wyżej wymogom nie sprostał. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Słusznie wskazał Sąd Rejonowy – a Sąd Okręgowy ocenę tę podziela – iż nie sposób uznać, aby ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, aby (...) Sp. z o.o. było posiadaczem przedmiotu leasingu. Nie przedłożono protokołu przekazania przedmiotu, którego wszak sporządzenie było obligatoryjne na mocy umowy warunkowego przeniesienia praw i obowiązków (par 3 umowy). Wózek widłowy nie został także ujęty przez syndyka w spisie inwentarza po ogłoszeniu upadłości spółki.

Abstrahując od powyższego, prawidłowo wyłożył Sąd Rejonowy, iż wszelkie składniki majątku, jako przedsiębiorstwo, zostały sprzedane na mocy umowy z dnia 24 marca 2017 roku.

Mając powyższe na uwadze słusznie wskazał Sąd Rejonowy, iż powód nie może domagać się wyłączenia maszyny z masy upadłości skoro przedmiotowe urządzenie nigdy do niej nie weszło.

Dlatego, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalono. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

sędzia Zbigniew Chmielewski sędzia Małgorzata Tomkiewicz sędzia Maciej Rzewuski (del.)